

WAT JE
NIET WEET

WAT JE
NIET WEET

Delft Blue Crimes # 6

Eduard Meinema

Wat je niet weet

Delft Blue Crimes # 6

Copyright © 2025 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: James Kovin

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403806105

NUR 333

All rights reserved.

Eerder verschenen in de reeks Delft Blue Crimes:

1. Laatste nachtdienst
2. High TXTC
3. Molensteen
4. Doxing
5. Verraden verrader

1

In gedachten verzonken, en ongegeneerd aan een ham-kaas croissant knabbelend, kwam Marilou Tetteroo het altijd onberispelijke kantoor van haar collega binnen. Met haar mond half vol, brabbelde ze nauwelijks verstaanbaar. ‘Morgûh Jinne! Waar is René?’

Jinne Kingma keek haar vanachter zijn computer hoofdschuddend aan. ‘Was je weer te laat je bed uit?’

‘Hmm-hoezo?’ antwoordde ze terwijl ze de rest van haar croissant in haar mond stopte en de papieren zak waar het broodje in zat in elkaar frommelde.

Jinne zei niets, maar tikte op zijn polshorloge.

Marilou haalde haar schouders op. ‘Mooi klokje, Jinne. Nieuw?’ Ze keek het kantoor rond op zoek naar een prullenbak.

Grinnikend bevestigde Jinne: ‘Klopt. De nieuwste Festina Tour editie.’ Tegelijkertijd wees hij haar op de prullenbak achter hem.

‘Tour editie? Als in Tour de France, bedoel je?’ zei Marilou. Ze maakte een beweging die ze op tv van professionele basketballers had gezien en wierp de papieren prop richting de prullenbak. In plaats van erin, of ernaast, viel de prop tegen Jinne’s hoofd om daarna op het keyboard van zijn desktop

computer te eindigen zodat de broodkruimels uit de prop papier tussen de toetsen vielen.

‘Uhhuh,’ mompelde hij boos.

‘Ik wist niet dat jij een fan van wielrennen was.’

‘Ben ik ook niet,’ gromde hij terwijl hij zijn toetsenbord ondersteboven boven zijn bureau hield om de broodkruimels tussen de toetsen los te schudden.

Marilou fronste haar wenkbrauwen. ‘Niet? Wat moet je dan met dat horloge?’ Om er op een sarcastisch toontje aan toe te voegen: ‘De *nieuwste tour editie*?’

Jinne reikte naar achteren en pakte de prullenbak. Hield deze onder het bureaublad en veegde de broodkruimels erin.

‘Jeetje, Jinne! Heeft je moeder je nooit eetmanieren geleerd?’ vroeg Nadia van Nieuwland. De blondine was stilletjes binnengekomen en keek nu verbaasd, vanuit de deuropening van Jinne’s kantoor, naar wat de rechercheur aan het doen was.

Jinne keek haar met één oog aan. Pakte rustig de verfrommelde papieren broodzak van zijn bureau en gooide deze ook in de prullenbak voordat hij haar antwoordde. ‘*Mijn* moeder wel. Maar Lou’s moeder heeft de strijd opgegeven. Dus, wen er maar aan, Nadia. Dit zijn de eetgewoontes van je collega Tetteroo. Alles wat eetbaar is meenemen en dan de restanten hier op mijn bureau storten.’

Marilou draaide zich naar Nadia en maakte met de wijsvinger van haar rechterhand een draaiende beweging naast haar slaap. ‘Hij heeft last van mysofobie.’

‘Mysowattus?’ zei Nadia.

‘Smetvrees,’ verklaarde Marilou. ‘Als hij zich ergens niet in kan spiegelen, zijn mooie gezichtje er niet in kan zien, is het niet schoon genoeg.’

‘Oké. Je gaat weer lekker Lou. Lekker uitgeslapen, neem ik aan? Aangezien je ruim twee uur te laat bent?’ kaatste Jinne venijnig terug.

‘Ja, luister eens. Ik ben wel op de fiets, he. En ik heb niet zo’n mooi, exclusief klokje als jij...’

‘Nadia zit anders wel al twee uur op je te wachten, Lou.’

Marilou keek quasi geërgerd naar Nadia. ‘Probleem?’

‘Nuh-uh,’ knikte Nadia snel. Ze kon het meestal uitstekend vinden met Marilou, maar de nukken en het onvoorspelbare gedrag van de rode furie waren ook haar maar al te goed bekend.

Daarna keek Marilou weer naar Kingma. ‘Dus? Heb jij een probleem?’

‘Nuh-uh,’ zei Jinne. ‘Ik niet.’ Hij kon een grijns niet onderdrukken. ‘Maar jij wel, Lou.’

Niet gewend aan de bijna offensieve toon van haar collega, zweeg Marilou even. Om daarna op arrogante toon het gesprek weer naar zich toe te trekken. ‘Je hebt me ook nog niet gezegd waar René is...’

Jinne wees met een priemende wijsvinger naar Marilou. ‘Die is, daar waar *jij* had moeten zijn, Lou.’

Opnieuw fronste Marilou. ‘En dat is...?’

Haar vraag werd luid onderbroken door een brullende stem die door de gang echode. ‘Tetteroooo!’ Marilou’s ogen schoten

naar de deur. Met een vies gezicht vroeg ze zo zacht mogelijk aan Nadia: ‘Whitlox?’ Nadia knikte bevestigend.

‘Ja,’ zei Kingma. ‘En ik heb zo’n vermoeden dat hij je *haarfijn* zal vertellen waar jij had moeten zijn.’

2

‘Morgûh, chef,’ zei Marilou quasi beleefd. Ze ging ongevraagd tegenover Whitlox zitten en keek hem brutaal aan. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Whitlox zat stokstijf achter zijn bureau. Zijn vingers trommelden onrustig op het bureaublad. ‘Nou, om te beginnen. Wat dacht je van op tijd aanwezig zijn?’ sneerde de commissaris. Hij bleef haar strak aankijken zonder een spier te bewegen.

Ze staarde net zo strak en onbewogen terug naar de commissaris. ‘Is dat echt een vraag, of wil je me iets anders duidelijk maken?’ vroeg Marilou met een poging onschuldig te lachen wat in haar geval, met haar brede mond en de felrode lippen, het tegenover gestelde effect gaf.

‘Tetteroo...,’ gromde Whitlox opgefokt. ‘Je had hier al lang moeten zijn. Of eigenlijk, niet hier, maar bij het Kalverbos.’

‘Dus... toch niet hier?’ vroeg Marilou, grijnzend en haar hoofd uitdagend schuin.

Whitlox gaf haar een grimmige blik. ‘Kun je even serieus zijn, Tetteroo?’ Voordat Marilou een gevatte opmerking zou maken, ging Whitlox snel verder. ‘Er is een lijk aangetroffen in het Kalverbos. Hoogendam is al ter plekke...’

‘Ahhh, nee he?’

Whitlox keek haar verbaasd aan. ‘Sorry? Wat bedoel je?’

‘Nou,’ zei Marilou knikkend en met haar ogen rollend naar haar baas dat ze dit al lang wist. ‘Een lijk. In het Kalverenbos?’

‘*Kalverbos*,’ verbeterde Whitlox.

‘Mijn opa zei altijd *Kalverenbos*. Maar goed, dat dondert niet. Je hebt Hoogendam naar een fake-melding gestuurd, de zoveelste al, terwijl ik hem hier hard nodig heb.’

Whitlox’s ogen werden groot. ‘Fake-melding? Waarom denk je dat die melding niet echt is?’

‘Oh, kom op, chef. Het lijk in het Kalverenbos. Dat is een geintje dat we met groentjes uithalen. Zo oud als de weg naar Kralingen.’

Whitlox wist zich geen houding te geven. ‘Tetteroo, ik weet niet wat je nu weer in je hoofd haalt, maar...’

‘Dat lijk is van die zogenaamde koning. Naundorff. Die vent die beweerde dat hij recht had op de Franse troon. Dat graf is het enige graf dat nog in het Kalverenbos ligt. Een restant van een of andere oude begraafplaats die daar oud lag. Compleet met een hekwerk eromheen en Franse lelies erop.’

Whitlox’s mond bewoog, maar er kwam geen geluid uit. Hij moest zichzelf resetten om de roodharige rechercheur weer aan te spreken. ‘Tetteroo. Er ligt inderdaad een graf in het Kalverbos... *Kalverbos*, Tetteroo! En ik ken het verhaal van die zogenaamde koning, maar daar gaat het nu niet om. We hebben nu te maken met een lichaam van een dood meisje.’ Hij zuchtte en schudde meewarig zijn hoofd. ‘Een lichaam dat overigens wel bovenop dat graf is gedeponeerd. Dus...’

Marilou staarde hem ongelovig aan. ‘Een meisje? Een dood meisje dat bovenop dat graf ligt? Hoe dan? Ik ken die plek. Ben er vlakbij geboren en heb er heel vaak gespeeld...’

‘Gespeeld? Op een graf?’ zei Whitlox met een vies gezicht. ‘Wat *was* jij voor een kind?’

‘Niet op het graf gespeeld, chef. In het bos. Nou ja... Park. Die paar bomen die daar staan, kun je nauwelijks een bos noemen. Maar, dat hekwerk dat rond dat graf staat, is minstens anderhalve meter hoog, vol scherpe punten en niet te vergeten die vergulde Franse lelies. Hebben ze haar over dat hekwerk heen gesmeten ofzo?’

Whitlox dacht even na over wat hij net hoorde en probeerde zich de situatie in te beelden. ‘Goed punt, Tetteroo. Gezien dat hoge hekwerk rond het graf, lijkt me een lastig karwei voor een man alleen. Hmm... Dus, dat zou betekenen dat de moordenaar niet alleen was.’

Marilou wreef nadenkend over haar voorhoofd. ‘Tenzij het een bodybuilder is.’

Whitlox staarde haar aan. ‘Echt, Tetteroo. Soms zijn je opmerkingen zo ongelofelijk ongepast,’ bromde hij. Hij schudde zijn hoofd en zwaaide met zijn hand naar de deur. ‘Moet je niet als de wiedeweerga naar je collega Hoogendam gaan?’

‘Oh, die is er al?’ Marilou knikte instemmend terwijl ze langzaam opstond. ‘Ja. Ben al onderweg.’

‘Dat werd tijd, Tetteroo. En over tijd gesproken, zorg je voortaan dat je op tijd op kantoor bent?’

Marilou liep Whitlox' kantoor uit. Zonder om te kijken, riep ze naar haar baas: 'Gisteravond heb ik tot twaalf uur gewerkt. Dus, ik heb nog een paar compensatie uren tegoed.' Ze sloot snel de deur achter zich om Whitlox de kans te ontnemen nog iets te zeggen. 'Fuck,' mompelde ze boos tegen zichzelf. 'Waarom heb ik in godsnaam vannacht mijn telefoon op stil gezet?'

'Goeie vraag, Lou,' zei Kingma achter haar.

Geschrokken draaide Marilou zich om. 'Wat doe jij hier? Stond je mijn gesprek met Whitlox af te luisteren?'

'Waarom zou ik?' zei Jinne. '*Mijn* telefoon stond niet op stil. Ik weet al lang wat er aan de hand is. En Hoogendam belde me net om te vragen of we nu eindelijk naar hem toekomen. Dus. Ik heb Nadia gevraagd mijn bus te starten. We kunnen direct weg.'

Marilou streek haar hand door haar rode haar en gaf hem een minzaam knikje. 'Goed geregeld Jinne. Kom op. Naar het Kalverenbos.'

'*Kalverbos*,' verbeterde Jinne.

'Begin jij nou ook al?' zuchtte Marilou. Ze ging achter Jinne zijn rolstoel staan en gaf hem een flinke zet zodat Kingma hard door de gang reed. 'Hupsekee, opschieten luie donder!'

3

‘Zet de auto hier maar neer, Nadia,’ zei Marilou. Ze wees naar een plek op de stoep naast het koffiehuis, een bekend buurtrestaurant in het kleine park. ‘Als jij Jinne even naar buiten helpt, haal ik koffie voor ons.’

‘Moeten we niet eerst naar het graf?’ vroeg Nadia.

‘Ja. Met koffie. Ik heb nog geen druppel cafeïne op vanmorgen. En zonder koffie ben ik geen mens.’

‘Nee, dat klopt,’ zei Jinne iets te snel wat hem een opgetrokken wenkbrauw van Marilou opleverde. Verontschuldigend zei hij: ‘Doe je ding. We zien je zo bij de koning.’

‘Fijn,’ zei Marilou. Ze stapte uit en liep direct het koffiehuis in. *Niets veranderd*, dacht ze. *Zelfs de bediening niet*. ‘Hoi Anna, hoe is ‘t?’ riep ze naar de vrouw van middelbare leeftijd die achter de balie stond.

‘Krijg nou tietten. Lou!’ riep Anna vanachter haar balie. ‘Dat is lang geleden!’

‘Ja. Zo lang dat je niet eens weet dat ik al lang een paar tatas heb,’ grinnikte Marilou.

‘Oh, oh. Je bent niks veranderd,’ zei Anna. Ze liep op de rechercheur af en probeerde haar te omhelzen. ‘Godallemachtig wat ben je toch lang, meid.’

‘Ach Anna, je bent al zou oud, je bent gewoon gekrompen.’ Marilou keek snel het oude koffiehuis rond. ‘Zeg, Anna. Je hebt zeker niet toevallig een paar camera’s hier hangen, he?’

Anna wuifde haar opmerking weg. ‘Wat denk je zelf? Dat ik geld investeer in moderne rotzooi waar ik nooit iets aan zal hebben?’

‘Tja. Het zou voor *mijn* werk wel handig zijn,’ zei Marilou. Ze had het antwoord wel verwacht, maar was toch teleurgesteld. ‘Nou. Doe me dan maar vier koffie. Op een tray graag, neem ik ze mee naar het graf. Ik kom straks afrekenen.’

‘Zeker weten?’ grijnsde Anna. ‘Volgens mij staan er nog een paar rekeningen van je open...’

‘Oei. Dat moeten dan wel heel oude rekeningen zijn.’

‘Goed dat je het zegt. Zal ik ook de rente even berekenen...’

‘Anna...’

‘Geintje,’ zei Anna terwijl ze vier bekers vulde met koffie uit een kan die al klaar stond. Ze zette de tray op de balie en keek Marilou aan. ‘Het is wat, he? Dat meisje op het graf?’

Marilou kon niet veel zeggen. Niet alleen omdat het niet mocht, maar met name omdat ze zelf nog niets had gezien. ‘Heb je haar gezien?’

‘Helaas wel,’ zei Anna met overslaande stem.

‘Helaas?’ Marilou wilde net de tray met koffie oppakken, maar wachtte nu toch maar even.

‘Ja. Ik wilde... Ik had het beter niet kunnen doen. Maar... Nou ja, zeg nou zelf. Dat arme kind. Zo toegenakeld.’ Anna kreeg een traan in haar oog.

‘Ach, sorry An. Ik wilde je niet verdrietig maken.’ *Shit*, dacht Marilou. *Ik moet nu echt snel gaan kijken*. Ze reikte naar het dienblad met koffie, wilde het oppakken en al weglopen. Bedacht zich toen en vroeg: ‘Kende je haar?’

Anna schudde nee. ‘Nee. Nou ja, alleen van gezicht. Ze heeft hier wel eens iets gedronken. Maar ze was geen vaste klant.’

Marilou keek Anna doordringend aan en beet nadenkend op haar onderlip. ‘Hmm. Ik kom zo nog even terug An. Even die mannen koffie brengen om ze wakker en alert te houden. Denk jij ondertussen nog even na of je je nog iets meer herinnert over dat meisje? Zie ik je zo weer.’

‘Is goed, schat. Maar zoals ik je al zei. Het was geen vaste...’

Marilou nam de tray in haar handen, gooide er nog wat suikerzakjes en houten lepeltjes bij en liep naar buiten. Jinne en Nadia stonden naast de bus op haar te wachten. ‘Oh? Ik dacht dat jullie al bij het graf zouden zijn.’

‘Nee, Jinne vond het beter om even op jou te wachten,’ zei Nadia.

‘Tsss, slijmbal,’ zei Marilou terwijl ze een wenkbrauw optrok naar Jinne. ‘Nou, kom op. Laten we de situatie eens bekijken.’ Ze was van jong af aan bekend met het terrein. Liep doelbewust met grote passen langs het koffiehuis en daarna langs het voormalige pomphuis, richting de watertoren. Enkele meters voor ze de watertoren bereikte, ging ze naar links. Daar

lag het graf, op een open plek, enigszins beschut tussen een paar hoge struiken. Precies zoals ze het zich herinnerde van haar jeugd. Zonder de politielinten dan. En rustiger. Nu was het een drukte van belang. Ze zag de bezorgde gezichten van de hulpdiensten. Ze liep, de tray met koffie in haar hand, stevig door naar het hekwerk dat het oude graf omheinde. Een agent probeerde haar tegen te houden. ‘Recherche,’ snauwde ze tegen de agent en duwde hem hardhandig weg.

‘Ja, dat weet ik wel, Tetteroo,’ zei de agent verontschuldigend. Hij had de rode furie al lang herkend. ‘Maar...’

Zijn goedbedoelde waarschuwing kwam te laat. Marilou was doorgelopen om het lichaam van het onbekende meisje te bekijken. Toen ze het zwaar toegetakelde, opengereten en verminkte gezicht van het meisje zag, liet ze van schrik de tray met koffie uit haar handen vallen. De koffie spetterde in het rond en besmeurde de kleding van de mensen die het dichtst bij haar stonden. ‘Jezus!’ riep Marilou, ze sloeg een hand voor haar mond. ‘Welke zieke geest heeft *dat* gedaan?’

4

‘Gadverdamme,’ mokte Hoogendam. Hij zocht in zijn broekzakken naar tissues om de koffie van zijn broekspijp te vegen, maar had niets bij zich. ‘Lekker, Lou.’

Marilou had nu haar gezicht in haar beide handen verborgen. Realiseerde zich dat Nadia vlak achter haar liep en wilde nog voorkomen dat haar nieuwe collega het slachtoffer zou zien. Te laat.

‘Oh mijn god!’ riep Nadia uit. Ze draaide zich kokhalzend om. ‘Oh wat erg. Jezussss... Wat erg!’ zei ze snakkend naar adem.

Kingma manoeuvreerde zijn rolstoel langs de mensen, stopte op veilige afstand van het hek en bekeek de plaats delict zonder mogelijke sporen te verstoren. Ook hij had moeite het meisje aan te kijken maar hield zich sterk. ‘René? Die verwondingen?’ riep hij over zijn schouder.

Hoogendam kwam naar hem toe. ‘Wat is daarmee?’

‘Zijn die aangebracht door de dader? Of is dat het gevolg van de klap waarmee ze op dat graf is gesmeten?’

Hoogendam wees naar enkele bebloede punten en Franse lelies op de rand van het hek. ‘We denken dat ze aan die punten is blijven hangen en dat daardoor haar gezicht zo is verminkt.’

‘Dus, ze was al dood voordat ze over het hek werd gegooid?’ vroeg Jinne terwijl hij zijn rolstoel langzaam naar achteren rolde om het vreselijk verminkte gezicht niet langer te hoeven zien.

‘Vermoedelijk wel,’ zei Hoogendam. ‘De forensische recherche komt zo.’

Marilou had zich intussen over Nadia ontfermd. Had haar arm troostend om haar schouder geslagen. ‘Doe maar even rustig aan meissie. Rustig en diep ademhalen. Ik zou willen zeggen dat dit soort dingen went, maar eerlijk gezegd went het nooit. En ik schrok ook.’ Ze keek over haar schouder naar Hoogendam. ‘Weten we al wie het is, René?’

Hoogendam haalde een plastic zip-lock zakje uit de binnenzak van zijn colbert. ‘Ze had alleen een telefoon bij zich. Het scherm is beschadigd door de val. En het is beveiligd met een code. Maar de technische recherche krijgt hem vast wel aan de praat.’

‘Wat doe je dan nog hier?’

‘Euh... Wat denk je ervan als ik het een van de agenten meegeef zodat wij hier in de omgeving wat vragen kunnen stellen?’

Marilou bekeek de omgeving rond het graf. De directe omgeving van het graf was afgezet met linten, maar slechts enkele meters zodat nieuwsgierige mensen tot dicht bij het graf konden komen om met eigen ogen te zien wat er was gebeurd. En vooral om te filmen wat er nu gebeurde. Onwillekeurig keek ze of ze een bekende zag; stiekem hopend Ron Marcus tussen de menigte te ontdekken. Hij was er niet. Ze richtte zich weer

tot Hoogendam. ‘Is er een moordwapen gevonden? Voor zover er een is gebruikt,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Niet dat ik weet,’ zei Hoogendam.

Ze wenkte een paar agenten. ‘Jongens, zet een groter gebied af. Beter gezegd, blokkeer de hele omgeving van het Kalverenbos, zorg dat iedereen op ruime afstand blijft, zodat niemand dit kan filmen, en laat een paar man het gebied uitkammen.’ Ze keek naar de overkant van het park. Na al die tijd waren de herinneringen nog altijd vers. ‘Hoogendam. Jij en Kingma, gaan naar dat afgrijselijke appartementencomplex daar aan de overkant om te vragen of mensen daar misschien iets hebben gezien.’

‘Nou, zo lelijk is dat gebouw toch niet?’ zei Hoogendam.

‘Ik ben daarachter geboren René. Op het Koningsplein. Toen stond er nog een hotel op die plek. Het Wilhelmina hotel. Een mooi gebouw, dat is gesloopt en vervangen door dit, dit... Nou ja, Dat dus.’

‘Ah, jeugdsentiment,’ mompelde Hoogendam. ‘Ga je mee, King?’

‘Kom eraan,’ zei Kingma terwijl hij zijn rolstoel in het natte gras draaide. ‘En jij, Lou? Wat gaan jij en Nadia doen?’

‘Wij gaan naar het koffiehuis.’

‘Tuurlijk. Luxe paarden en werkpaarden...,’ momperde Kingma.

‘Bij nader inzien,’ zei Marilou.

‘Ja?’ zei Hoogendam opgewekt. ‘Wil je dat wij bij het koffiehuis navraag doen?’